

ΙΕΡΟΣΥΛΟΙ-Ο ΤΟΝΟΣ

Ο πύργος-ρετιρέ. Γύρω η πόλη ένα απειλητικό χάος. Ο τηλεφakός παρακολουθεί την περίμετρο.

Αυτοτελή γεγονότα από απόσταση που μπορούν να εξηγούν ενδεχομένως μια παράμετρο, ένα μέρος της εικόνας, αλλά συγχρόνως γεννούν νέα κενά που και αυτά με τη σειρά τους τροφοδοτούν έναν άπειρο φαύλο κύκλο που δείχνει να μην μπορεί να εκλογικεύσει την ιστορία ποτέ.

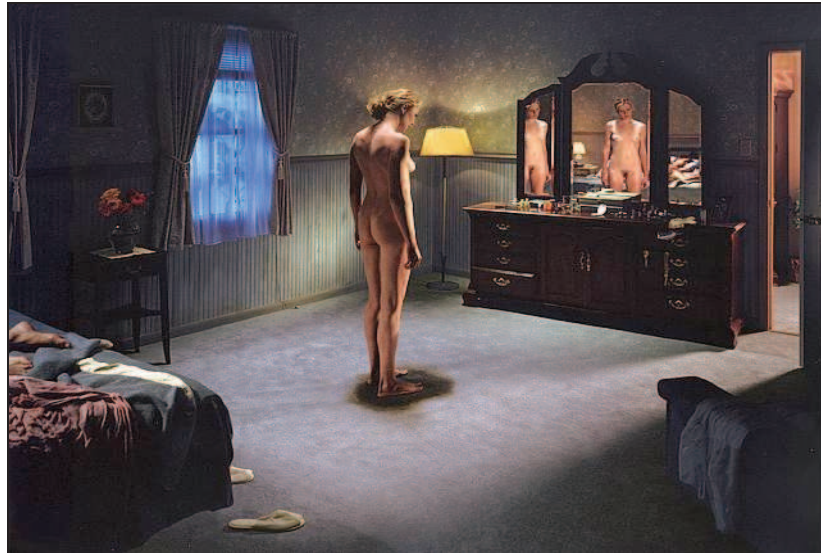
Ένα θρίλερ ιστορικού ρεαλισμού;

Ένας χώρος κλειστός, ασφυκτικός. Το φως του ήλιου, όποτε τρυπώνει στο εσωτερικό του διαμερίσματος, αναδεύει τους λαμπερούς κόκκους της σκόνης.

Ένας μικρόκοσμος που γλιστράει πάνω στα παράλογα – γελοία αντικείμενα και τον αναπόφευκτο συμβολισμό τους.

Το σκοτάδι της νύχτας φωτίζεται από σαχλά πορτατίφ με χαριτωμένες φουντίτσες, τις ώρες που ξυπνάνε οι άγριες σκέψεις.

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που ζουν σαν φαντάσματα.

Οι λεπτομέρειες των σωμάτων, το αφύσικα υγρό δέρμα, και μάτια γυάλινα από τον εσωτερικό πυρετό.

Το τρεμάμενο πρόσωπο της γυναίκας, σαν αντανάκλαση. Η παραληρηματική προσευχή μπροστά στα ίχνη της εικόνας του Αγίου, σαν καρτούν. Σκουριασμένοι μεντεσέδες που τρίζουν και το μέταλλο που ξύνει το ξύλο.

Όμορφη τρελή, ντυμένη σαν παλιό σινεμά.

Φυλακισμένη πριγκίπισσα στον πύργο του άρρωστου δράκου, περιμένει τον Άγιο πρίγκιπα, να τον σώσει και να σωθεί και η ίδια.

Πίσω από τον παραμορφωτικό ευρυγώνιο της εξώπορτας κατασκοπεύει και караδοκεί.

Η μαύρη καταβόθρα του φωταγωγού με τους βίαιους ήχους των νερών που καταβροχθίζουν τα εκκρίματα και τα παιδικά δάκρυα, βουβά πράσινα-μπλε παραθυράκια που αναβοσβήνουν μέσα στο μαύρο.

Η απουσία της στοιχειώδους αγάπης, το γάλα του μίσους και του φθόνου που βύζαξαν, για να μεγαλώσουν και να ανδρωθούν στοιχειωμένοι από την υπέρμετρη φιλοδοξία τους.

Ο χώρος όπου ζουν παραμορφώθηκε κι αυτός απ' την αρρώστια που σέρνεται σαν φίδι κάτω από τα κρεβάτια.

Τρόμος μπρος στις μισάνοιχτες πόρτες που κανείς δεν ξέρει ποιος εφιάλτης παραμονεύει από πίσω.

Τέρατα που με αγωνία έψαξαν ανακούφιση από τον ακατανόητο πόνο του κόσμου και τη βρήκαν σε ένα πάθος που δεν άργησε να μετατραπεί σε βίτσιο, κληρονομιά πύου από προηγούμενες γενιές. Οι τελετουργίες άλλοτε σαν αμερικάνικη διαφήμιση μέσα στην υπέρλαμπρη κουζίνα κι άλλοτε σαν σε σκοτεινές σπηλιές μαγισσών.

Αυτή η μουσική, ρυθμική με νόημα ηρωικό, έπειτα γίνεται κάτι σαν μπολερό για να καταλήξει μέσα στο γέρικο στόμα που αγωνίζεται να τρομπάρει τον αέρα και γίνεται λίγο ροκ.

Εικόνες που προβάλλονται μέσα στο χώρο: Επίκαιρα ρεπορτάζ του παρελθόντος, εορτασμοί και μοντερνισμοί, εγκαίνια, όλα για τον λαό.

Μπορούν να δώσουν μια λογική εξήγηση αυτά τα φαντάσματα που έκρυψαν τα φριχτά μυστικά τους μέσα σε κουτιά, βαλίτσες, ντουλάπες, δωμάτια, διαμερίσματα; Εμμονές μιας ζωής για γέλια ή για κλάματα; Κωμωδία εθνικοφροσύνης για ανθρώπους χωρίς φρόνημα.

Και όταν ξυπνάει μέσα τους η αναπόφευκτη ανάγκη να κραυγάσουν πως ανήκουν και αυτοί όπως όλοι οι άνθρωποι σε ένα μεγάλο σχέδιο, μεγαλύτερο από αυτούς τους ίδιους, τότε οι προσευχές προς τον ουρανό ακούγονται για πρώτη φορά με αλήθεια, την αλήθεια ενός παρανοϊκού.

Και γίνεται η φυγή προς τα εμπρός και προς επάνω μια έξοδος σε ένα τοπίο/σκηνικό. Μια εικόνα όπου όλα είναι τοποθετημένα σωστά και τακτικά, με ένα μπαλόνι-Θεό να αιωρείται στην απεραντοσύνη του ουρανού.

Μάρσα Μακρή